

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l'isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj. núm. 20, botiga BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 3 rals Cuba y Puerto-Rico 16 rals, Estranger, 18 rals.

ALS DEMÓCRATAS PROGRESSISTAS.

anant seguint, no sè si ab més disgust que interés, los incidents de las últimas reuniones celebradas per la Junta directiva del partit progressista democràtic.

Ja sabia jo que l'últim pronunciament no podia durnos res de bó.

Apenas vensut y desbaratat, alguns homes eminentes del indicat partit, van presentarse al govern, y fentse intérpretes de l'opinió del país, van demanar la vida dels infelissos sentenciats á mort. Lo govern aconsellantla y la reyna regent concedintla, van guanyar molt més de lo que 's creyan, en lo concepte públich, en detriment de la causa republicana.

Sempre 'l que perdona s'ennobleix. Sempre 'l que sab escoltar y atendre 'ls vots del país, alcanza més forsa que desoíntlos.

De manera que 'ls primers efectes de aquella sublevació van redundar en perjudici de la causa republicana.

Han passat alguns mesos, y sobre si per demanar l'indult havian de ferse certas declaracions favorables á la política pacífica y legal, ó si era menester continuar per certs camins perillosos, lo partit progressista democràtic ha reunit á la Junta directiva per deliberar.

Tractantse de aquest partit, deliberar sobre certas cosas equival á partir peras.

Y es lo que acaba de succehir com á segona y trista conseqüència de la fracassada sublevació.

Aspiravan los demócratas progressistas á ser lo núcleo de la coalició. Havianla predicada ab energia y constancia, com si esperessin obtenirla del beneplácit y la adhesió de las demès fraccions de la gran familia republicana.

Y ara resulta que no sols es impossible la coalició, sinó que fins desapareix la pau y la bona armonia dintre de una de las fraccions coaligadas.

Tots los demócratas, pertanyin ó no pertanyin á aquesta fracció; tots los republicans, sigan ó no sigan demócratas progressistas, ho sentirán com ho sentim nosaltres.

Perque lo que passa es cosa molt trista. Tenim davant nostre enemichs cada dia més débils é impotents y á cada punt més incapassos de consolidar la trista herencia que l'acás ha posat en las sévas mans.

Un partit conservador que no s'atreveix á em-

punyar lo timó del estat, temerós de que se li rompi al manejarlo;

Un partit fusionista, que fluctúa continuament entre l'estabilitat y las reformas y viu consumit per eternas dissidencias, tant incurables com un mal de mort arrelat en son propi organisme;

Dissidents de la dreta, que rebullen sense fe, ni creencias, ni esperansas;

Dissidents de la esquerra, que no saben ja ni per quin cantó girarse;

Una administració cara y dolenta, que no 's dona á coneixe sinó per las irregularitats escandalosas que colocan al nostre país entre 'ls més desventurats d'Europa;

Un sistema parlamentari de camama, que viu falsificant eleccions y sosté sols un aparato ridicul de legalitat;

Un país cansat ja de tanta miseria y de tanta degradació.

¿Qué hauriam de fer nosaltres?

Unirnos, concertarnos, revifar á la opinió abatuda, presentarnos als ulls del poble espanyol, com una esperansa salvadora, en una paraula, voler.

Voler es poder.

***

Y en lloch de colocarnos á l'altura de las circunstancias, ara, en aquestos moments tant propicis, es quan prescindim del bon sentit, tanquém la vista al instint de conservació, y 'ns dediquém afanyosos á depurar problemas tant estérils com son sempre 'ls problemas teològichs.

Perque teologia pura y res més que teologia pura es aixó de voler fixar si ha de triunfarse per medi de la rahó ó per medi de la forsa; aixó de discernir en quins cassos pot emplearse la violencia; aixó de determinar qui es lo Dèu pare, si en Salmeron ó en Ruiz Zorrilla.

Aném filant y perfilant; pero resulta que filém tant prim que ja tothom nos pert de vista.

L'inteligencia honrada y leal del poble ja no 'ns enten. Per fernes entendre som massa sabis.

Hem deixat de ser homes polítichs de aquells que formulan los seus principis y 's dirigeixen segurs y enérgichs á plantejarlos emportantse'n al darrera las masses dal poble y 'ns hem convertit en una assemblea de doctors amichs de la disputa y de la sutilesa, y dignes tant sols del imperi bissanti.

***

¡Ah, demócratas progressistas! Permeteume que 'us ho diga; aixó no es progressar; aixó es anar endarrera.

Per aquest camí no s'adelanta; 's retrocedeix. Los partits monárquichs moren; pero nosaltres nos debilitém, y 'ns debilitém de tal modo y en tanta de manera que fins temo que quan arribi 'l dia, no tindrem forsan ni per obrir una fossa y donarlos republicana sepultura.

P. K.

L' ORDRE PÚBLICH.

STÁ assegurat.

Cuydantsen en Moret y 'l general Daban, no corrém lo més petit perill.

¡Cóm vigilan aquets dos serenos de la patria! ¡Cóm se desvetllan ensumant de nit y de dia tot lo que fa farúm de conspiració!

No hi ha recó ni raconet qu'ells no escudrinin; no hi ha sintoma qu'ells no recullin, no hi ha paraula qu'ells no pesquin.

¡De tot, de tot, de tot están al tanto..!

O sinó, ja ho veurán: probas al cantó.

Diálech entre 'ls dos ayos del ordre:

—¿Hi ha alguna novedat, Daban?

—Avuy no; demá veurém.

—Pues jo 'n sè una.

—¿Es possible! Diguéu, diguéu desseguida.

—A la Porta del Sol hi ha...

—¿Un surtidor?

—Un conspirador, ó un que ho sembla.

—¿De veras, Moret?

—Judiquéu vos mateix: avuy s'ha observat que un subjecte de mala catadura, estacionat en un portal d'una casa, feya senyas á algú que mirava desde un balcó del davant.

—¿N'estéu segur?

—Seguríssim.

—¿Fa gayre estona d'aixó?

—Un parell d'horas.

—Pues hi corro; veurém si encare 'l pesco.—

En Daban s'aboca al carré y 's planta á la Porta del Sol.

Mira, guayta, roda y... ¡quina sòrt! Lo conspirador encara hi es, fent senyas com si tal cosa.

S'hi aproxima ab tota cautela, li posa ma sobre y...

Abreviém: després de mitj' hora d'averiguacions se posa en clar que l'home de la mala catadura es un polissón, que en lloch de vigilar la seva demarcació passa 'l temps fent senyas y muecas á una criada coneguda.

***

Un altre exemple.

Rondant pèls vols de la estació del carril, un agent de policia, astut com tots ells, repara en una caixa de forma misteriosa, abandonada sobre l'acera.

S'hi acostava, mirantsela ab desconfiansa, y ¿qué veu?

Nada menos que per una de las esclétxas de la fusta s'escapan uns polvos de color negrós...

Ja no necessito res més.

—¿Aixó es pólvora!

Y corrent com un dromedari, se'n va á donarne part —no dels polvos, del trob—al senyor Moret.

—¿Cóm!—crida l'home fent un salt ó dos,—¿aixó has vist? y has abandonat la caixa sense posarla presa? ¡A la estació al moment!

—Pujan en velocipedo per serhi més aviat...

¡Que de qué! Un camálch ja s'estava carregant la sediciosa caixa.

—¡A terra desseguida!—exclamá don Segimón.
—¿Per qué?
—¡A terra!—
Lo camàlich la deixa anar y la caixa, ab la sotregada, s' esbotza.
En lo moment en que tothom s' ajup per palpar la pólvora...
¡Etxém! ¡etxém! ¡etxém!
Una serenata d' estornuts.
Y en Moret y 'l polisson y la gent que s' ha reunit, s' apartan precipitadament, murmurant:
—¡Es pebre negre!

Mès probas.

Una de las precaucions que la Direcció de policia ha pres, es lo examinar los registres de entrada, de totas las fondas de Madrid, per veure si entre 'ls forasters hi ha algun sospetxós.

Un dia en Moret s' está entretenint en aquesta feyna: t' registre de una de las primeras fondas al davant y está llegint los noms.

—Gonzalez, Perez, Martinez, Gomez... Vaja, aquesta es gent pacífica.—

Pero de repent se li enterboleix la vista y 'l cap li dóna un giravol: en lo registre hi figuran tres paraulas fatídicas...

—¡Manuel... Ruiz... Zorrilla.—

Cap á la fonda falta gent.

—¡Entreguin á D. Manuel Ruiz Zorrilla!

—¡Y aral No hi es pas aquí...—

—¡No negui! 'L registre ho canta.—

—¿'L mèu registre? A veure...—

L' obran, lo repassan poch-à-poch y veuhen que, realment, hi ha 'ls noms de Manuel Ruiz Zorrilla; sinó que 'l Manuel es una persona, 'l Ruiz un' altra, y Zorrilla un' altra.

Tot consisteix en que al Sr. Moret, en sa precipitació, li ha semblat que 'ls tres noms anavan junts.

Ja veuhen si ab aquesta vigilancia está bèn segur l' ordre públich.

No deixan res per vert: la mirada fiscalisadora dels grans polissons ho veu tot.

L' un dia creuhen que 'ls conspiradors van pèls baixos, y 's posan á registrar las clavegueras.

L' altre 's figuran que van pèls alts, y registran los arbres.

Lo millor dia 's pensarán que van pèls inferns, y voldrán registrar las americanas de tothom.

FANTÀSTICH.

DUHEN de Madrid que han surgit dificultats ab lo Vaticá respecte de la qüestió del matrimoni civil.

Aixó es lo que havia d' esperar-se, aixó y res més.

¡Ay Sr. Sagasta, que 'n durá poch de capellans alenterro!

Lo Tribunal Supremo de guerra ha imposat dos mesos de arrest en un castell al general Merelo per la forma ab que dit general va renunciar á la gran créu del mèrit militar.

Lo general Merelo farà 'ls dos mesos de penitencia en lo castell de Sant Antoni de la Corunya.

Sr. Sagasta, ja cal que are cantí un cop ó dos:

—Ay Sant Antoni gloriós, guardéunos de pendre mal.

Mori fa alguns dias á Mataró l' honrat y conseqüent republicá D. Joseph Espinal y Fuster. Era dels antichs y dels bons. Havia consagrat tota la seva vida á la propagació de la idea y á la ensenyansa. Reunia á l' ardor del apóstol, la gran virtut de la modestia.

Ara últimament dirigia la escola de la societat cooperativa Obrera mataronense, mereixent la estimació dels socios de la mateixa.

LA CAMPANA DE GRACIA associa 'l seu dolor al de la familia del incansable democrata.

Noticia de sensació:

—Lo senyor Pidal combatirá la masoneria en lo Congrés.—

Comentari:

—La masoneria 's riurá del Sr. Pidal fora del Congrés.

Lo general Reina (pero no governa) ha acusat al ministeri de demostrar un monarquisme molt fret.

—Pero senyor mèu—li podia haver dit en Sagasta,—no repara que som al hivern? Aixó l' estació ho porta.

En los funerals celebrats á Madrid en l' aniversari de la mort de D. Alfonso, va succehir una desgracia. L' ilustre Martinez Campos no va poguer entrar á l' iglesia.

¡Cóm devian anar los funerals sense ell!

M' esgarrijo no més de pensarho.

Jo fos d' ell ara diria:

— Nada, que 's tornin á fè: no senthi jo, no hi ha dupte, no podian anar bè.

Un nou paper de fumar que recomano als fumadors. Es lo paper Planas, marca escut de Catalunya. Es molt bó, molt bèn elaborat y molt higiènic. Ab ell fins lo tabaco del estanch agafa bon gust. Ja veuhen qu' es tot lo que pot dir-se.

Lo dipòsit está instalat al carrer de la Unió, número 2, relojería.

S' havia anunciat aquest dia un desafió entre don Pere Anton Torres y 'l Sr. Canyellas, diputats per la provincia de Tarragona.

¡Uf, quin susto van donarmel!

Los tarragonins baixavan cada dia al riu per veure si la sanch arribaria al Francolí.

Afortunadament la cosa s' ha arreglat, sensè més conseqüencias que un petit incomodo y un gran ápat.

A Madrid, com aquí, vá celebrarse una missa de campanya.

Pero aquí feya sol y á Madrid un fret pitjor que á la Siberia.

L' endemá ván ingressar una pila de soldats al hospital.

Morir per la patria es un deber militar.

Pero morir per anar á missa.....

¡Quinas cosas més raras t'è la monarquia!

CARTAS DE FORA.—Hi á ha Pallejá un mestre d' estudi que va pendres tant interès per la salut de 'n Jaumet, que feya resar un pare-nostre cada dia als noys de l' estudi. Després se dedica á recullir firmas, per donar gracies á Déu, lo qual sembla que no hauria de fer gayre gracia á la Junta provincial de Instrucció pública.

No es de la mateixa opinio la citada Junta.
Lo vicari de Alella 's desfoga contra las escuelas laicas y contra LA CAMPANA DE GRACIA. Diu que t' apuntats en un libre negre als pares que envian als seus fills á la citada escola. De la mateixa conformitat s' explican uns missionistas que predicán á Cassá de la Selva, y arriban al extrèm de aconsellar als fills que desobeixin als seus pares, si es que 'ls obligan a anar á l' escola laica. Los manaments de la ley de Déu deuen haverse cambiat. Lo quart: Desobehiras pare y mare.

Lo jutge municipal de Olesa de Montserrat ha posat una multa á dos paguesos qu' estant trevallant no ván descubrirse en lo moment de passar un combregar. ¡Está bèn segur lo Jutge municipal de Olesa de la legislació vigent aquí á Espanya sobre cassos semblants? Nosaltres tenim entès que hi ha sentencias de tribunals superiors que determinan tot lo contrari de lo que ha failat ell.

TOTAL... ZERO.

(CRÓNICA PARLAMENTARIA.)

LOS ROMERISTAS.

Ha arribat l' hora solemne d' exigir comptes formals: ¿qu' heu fet, sagastins ridiculs, ineptes ministerials?

¿Qu' heu fet del poder que un dia varen darvos? ¿qu' n' heu fet? ¿no veyeu que sou uns tontos y que havéu perdut lo plet?

¡Hont s' es vist deixá á las tropas sublevantse ab llibertat, sense que al cap d' una horeta hi hagués mitj món fusellat! Pleguéu lo ram, infelissos, y amaguéuvos pèls racons: vos ho demana la patria, la ley, las instituciones...

LOS CONSERVADORES.

Ben mirat, lo govern d' ara no arriba ja ni á fè 'l pes: va pujar per guardar l' ordre y no hi ha ordre ni res.

Cada dia una algarada, cada moment un moti; tothom fa 'l que li acomoda y diu tot lo que vol di.

Es precis mostrá energia y ensenyá un xich lo bastó, amordassant al que xilli, sense consideració.

Si aquests consells no s' escoltan, si aixó no s' arregla bè, nosaltres, quan sigui 'l dia, farem... lo que haguém de fè.

LOS ESQUERRANS.

¡Prou pastels! ¡prou criaturadas! ¡A baix aquesta fusió!

La esquerra vé á desafiarnos tremolant lo seu pendó.

Nosaltres som casi 'ls únichs que podém salvá 'l país, propinantli democracia y fentlo gran y felis.

Déunos lo poder: la esquerra en un' hora, en un moment, farà que en la pobre Espanya marxí tot perfectament.

Li obrirá totas las válvulas, li dará un caràcter nou, li traurá un sens fi de vicis, li... Per avuy ja hem dit prou.

LO GOVERN.

Pero, senyors: ¿que 's figuran que 'l govern se mama 'l dit? Calmin los seus arrebatos y no aixequin tant lo crit.

La fusió no porta pressa;

pero sab lo seu deber

y 'l cumplirá un dia ó altre,

ja ho poden tenir per cert.

¡Potser sí que 'ns farán creure que 's pot salvá una nació sense una mica d' estudi, ni plan ni preparació!

No senyors; aixó vol calma:

tenim energia y puny,

tenim lo que 's necessita

y... poch-à-poch se va lluny.

LO PAÍS

Interessants romeristas,

demócratas liberals,

conservadors venerables,

simpáticos ministerials;

Si aixó no 'ls causa molestia

¿voldrian fè 'l gran favor

de perorá un xiquet menos

y aprofitá 'l temps millor?

Vostés, si senyors, s' explican,

son sabis, tenen talent;

pero emplean massa estona

enrahonant inútilment.

Si no cambian lo sistema,

valdrá més—bromas apart,—

arreglá un congrés de lloros

y may costará tant car.

C. GUMÀ.

A pluja d' estrelles anunciada per últims de novembre, ha quedat en projecte.

No ho sento per mi, sino pèls militars que l' esperavan, creyent que 'ls ne cauria alguna á la mànega.

Ab tot, la causa de la suspensió d' aquesta pluja, ja me la penso.

—¡Qué n' acabaré de fer caure estrelles sobre aquest país!—deu haver pensat Nostre Senyor.

¡Prou estrellat qu' está!

Un diputat romerista ha dit que creu que 'n 'Sagasta abandonarà prompte 'l poder.

Soñaba el romerista que comia...

y era de la cassussa que tenia.

¡Mirin qu' es célebre 'l senyor Moret!

L' altra senmana, en lo Senat, va pronunciar un discurs brillantíssim.

Ara ha promes que farà tot lo possible per donar brillantés á la exposició que s' ha de celebrar en nostra ciutat.

Aixó ben mirat no es un ministre.

Mès aviat sembla una caps de polvos de fregar.

¡Pobre home!

Don Carlos torna á estar molt mal de la garganta.

Carlistas, feu lo cap viu,

preguéu ab valent fervor

y á las húngaras obiu

que cridan:—¡Ay que dolor!—

Parlant de 'n Cánovas, un diputat ha dit qu' es un arbre sech.

T'è rahó; y com qu' es un arbre sech, no pot donar més que llenya.

Qu' es lo que 'ns donará á nosaltres lo dia que 'ls desacerts dels fusionistas tornin á colocarlo en lo poder.

Aquí á Barcelona no van tenir cap importancia 'ls funerals celebrats per l' etern descans de D. Alfonso XII.

Poca gent vá assistirhi. Y á la catedral feya un fret que fins los més monàrquichs tenian de bufarse 'ls dits. Los més ardorosos van constiparse.

***

En cambi á Madrid, no vulgan saberho.
Molt avants de que comensés la ceremonia, vá omplirse de gom á gom l' iglesia de San Francisco el Grande.
Moltas personas encopetadas ván tenir que aguardarse á fora, entre ellas l' héroe de Sagunto, qu' es fama que exclamava:
—¡Mentida sembla lo que 'm passal A mi que vaig ser la llevadora de la Restauració; se 'm nega ara 'l dret de servir de planyidera?... ¡Oh!... Ara fós á fer.

Per supuesto, de oracions per l' etern descans de D. Alfonso XII no 'n vulguin més.
Cantavan en Gayarre y 'l Uetam, y aquells cortejans qu' en vida del últim rey doblegavan l' espinada davant d' ell, apenas los artistas ván emetre la primera nota, ván girarse d' esquena al altar major per sentirlos més bè.
¡Sentir á en Gayarre de franch! dirian ells. ¡Quina gangal Cada día 's moris un rey.

Lo partit progressista democràtic s' ha dividit.
La filosofia se 'n ha anat á un costat, y al altre l' acció.
Aquest partit me fá ara l' efecte de un tinter despariat: á un costat la tinta; al altre la sorrilla.

Ni un sol periódich de Madrid s' ha ocupat del brillant discurs pronunciat en lo Centre Catalá per don Valenti Almirall, refutant las ideas del discurs de don Gaspar Nuñez de Arce.
Ja se sab: «al buen callar llaman Sancho.»
Y Sancho era castellá, tant castellá com lo mateix D. Quijote.

A Granada están desesperats porque 'ls treuhen la capitania general y la trasladan á Córdoba.
S' ha celebrat ab aquest motiu una gran manifestació prenenhi part lo clero y moltas senyoras.
¡Senyoras y clero! ¡Bah! Sempre 'ls militars han tingut gran preponderancia entre las faldillas.

Afirmacions de 'n Romero Robledo:
Ocupantse de las sedicions y entrant en l' estudi dels últims sucesos afirma que may hi havia hagut tant poca fe monárquica com ara.
Ay gracias á Dèu. Los monárquichs si están malalts, al menos tenen una ventatja.
La de coneixers la malaltia.

Afegeix lo mateix en Romero Robledo:
«En la nit del 19 de setembre tant sols la Providencia vetllá pels interessos de la Monarquia.»
¡La Providencia! ¡Quina? ¡Aquella societat de seguros contra incendis?
Ah, es que si no ha arribat lo cas de repetir lo que diuhen los castellans: «Fiate en la Virgen y no corras.»

Contra lo que s' esperava ha sigut aprobada l' acta de Sagunto y aixó que, segons diuhen, era més bruta que un drap de cuyna.
¡Qué volen ferhi! Las cosas de Sagunto passan totas.
¡Ditxosa terra!

Un coix ab duas crossas detura á un transeunt.
Aquest lo reconeix y li diu ab tó suau:
—Fa dos horas que vaig fervos caritat y recordo que llavors erau coix de la cama esquerra, mentres que ara veig que ho sou de la dreta.
—¡Altó! replica 'l pobre. Es que quan me canso de tenirla arronsada cambio.

Una dona á una seva amiga li pregunta:
—¿Cóm es que cada dia renyeixes ab lo teu marit?
¿Teniu opinions diferents?
—No noya, no: més aviat renyim porque las tenim iguals.
—¿Y donchs?
—Res: ell á casa vol manar y jo també.

A LO INSERTAT EN LO ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*Sis-te-ma.*
2. CONVERSA.—*Tamarit.*

3. ROMBO.—

G
D E U
D I N E R
G E N I T A L
U E T A M
R A M
L

4. TRENCA-CLOSCAS.—*San Gervasi de Cassolas.*
5. GEROGLÍFICH.—*No hi ha joch sense trampa.*

XARADA-CONVERSA.

—Si demá al teatro vol venir Mercé riurá, li asseguro.
—¿Qué fan?
—La total.
—No li puch prometre puig me vè un xich mal.
—No m' ho negui dona, que 'n *Hu-invers* hi vè.
¿Prima alguna cosa?
—No, es que hi *tres-girat* cita ab una noya; mes vindré ab vosté.
—Un gran *dos* de sobre me treurá si vè.
—Venir li prometo si en havent sopat vè á casa á buscarme.
—Prou, ¡ahont viu bufona?
—Lo carré hem dit ara, fa molt poca estona.
J. ASMARATS.

MUDANSA.

Fa total d' home de pes lo jove Pepet Terrés; té total de tota mena l' hereuhet de cala Nena; y total del mal de l' os lo Jaumet Titit Galdós.

A. RODELA.

INTRÍNGULIS.

Buscar una paraula que trayentli cada vegada una lletra comensant per la última, 'ns dongui lo següent resultat: Primera: nom d' un fanch.—Segona: lo que hi ha en moltas casas.—Tercera: un arbre.—Quarta: una consonant.

VENTURETA DE REUS.

TRENCA-CAPS.
POSAM RED.

Formar ab aquestas llettras lo nom de una població catalana.

Cop.

GEROGLÍFICH.

L I
a m a
4 p %
L
a l t r a
I L I I I
L A K
r a

UN RECOLETO.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciudadans H. Matas, J. C. Pastisser, Jo y Tú, P. H., Baldufa, A. Boix, A. Rodella, Mister de vous, C. Vidal, C. Bort y Bonet, Cerverí de Cervera, Un de Vallvidrera, D. Saló, J. Cugat, R. T. Oplomatch, Pepet de fusta, Xicot com cal, J. Ubach, F. Comas y Casas, Nen Parado, Serafi Catalá, Poble de l' Esluga, P. H. y Frascuelillo.—*Lo que 'ns envian aquesta senmana no fa per casa.*
Ciudadans E. Sala, Taronja de convent, Tot Palús, A. Adilleg, Un aficionat, Bigotí y Perilla, Un Rascatripas, Anonim, Centella, Nas d' esparver, Pep de Leya, A. Roura, Un desventurat, Simonet T., Barber Reusense, J. T., Joan Baletanas, Soci del Vallesá, Pesseta y dos, Saldoni de Valcarca, V. G. Gallindí, Pere Horta, Un Vilafranquí, A. Palleja, Agustí y Xanxas, Mut Xerraire, C. de Barril, Pela trufas, J. Conte Sacoste, Tuyelas, A. Slop de Breda, Manelet de la Guardiola, Centralista del Vendrell, Pepet de casa, y P. R. de Olot.—*Publicarem alguna cosa de lo que 'ns envian.*
J. A. (Prades): No 'ns serveix: atacar sempre á la mateixa persona 's fa pesal: deixi que 'n fassi alguna de grossa.—Kms.: L' article esta bé.—J. Riu Blanch: Id. id.—A. Ros: L' article resulta fluix.—Sir Byron: Lo que ha succehit ha sigut contra la nostra voluntat. Procurarem complaurel. La poesia d' aquesta senmana es mal versificada.—R. Roura: L' article es fluix; la poesia esta bé.—J. Llobet: Rebut l' article qu' esta bé.—Argos: Li agraím moltíssim l' advertencia.—J. Cabré: L' idea del article es vella y ha sigut ja publicada.—Varios pescadors: Insistim ab lo dit: en cosas tant delicadas no bastan anónims.—J. C. (Barcelona): No ho entenem prou clar.—J. Banchells Prat: La poesia esta bé.—Mata Parent: Aceptats los sonets y lo demes.—R. C. (Olesa) V. T. (Cassa de la Selva), O. C. (Alella), y V. F. (Pallejá): Quedan servits.
Nota: La senmana próxima acabarem de contestar á las cartas que han deixat de serho en la present.

LO BORDET.

OPINIÓ DE LA PREMPSA.

Tots los periódichs enterament, ab la sola excepció del *Diluví* s' han mostrat altament favorables á aquesta obra.
La *Publicidad* enumera sas qualitats: diu que té escenas d' efecte segur, compostas ab sobrietat y regoneix que l' éxit del drama ha sigut franch y considerable.
La *Renaixensa*, en un llarch article analisa la producció: diu que 'l Sr. Roca necessitava una rehabilitació

y que l' ha trobada en sa última obra: que l' acció de la mateixa es llisa y ben exposada, lo llenguatge clar y concís, las escenas ben talladas y que té una naturalitat de bona mena y un sentiment de debó que atrauhen y encantan. «Lo drama, en conjunt val y val molt.»

La *Democracia* regoneix que 's posan en evidència injusticias socials y afirma que la trama está ben conchuda per medi d' escenas que inspiran interes constant y un dialech plé de naturalitat.

La *Vanguardia* y *El Barcelonés*, acordes en reconeixen grans qualitats en l' obra del Sr. Roca, no ho están respecte de un punt. Créu la *Vanguardia* que *Lo Bordet* val més que *Mal Pare!* y *El Barcelonés* créu que no val tant. Mirin qu' es molt! Fins en qüestions dramáticas no poden estar d' acort *El Barcelonés* y *La Vanguardia*. L' un y l' altre no obstant fan justicia á l' obra, si bé que 'l primer s' entreté en descubrir los defectes que créu veureli, reconeixent al mateix temps que té *bellesas* de primer ordre que brillan per son número y varietat.»

Ab igual criteri judica 'l drama *El Monitor*, reconeixent que l' idea del mateix es altament moralisadora y que ha valgut un ligitim triuño al seu autor.

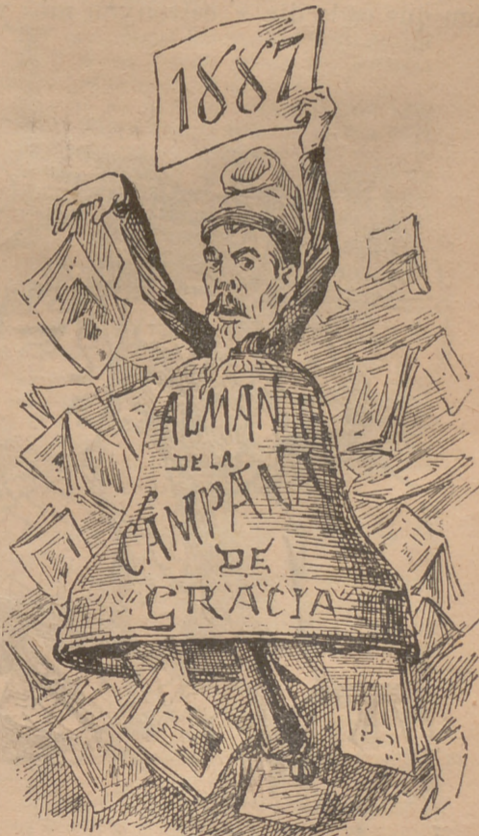
El Nuevo intermedio coloca á *Lo Bordet* entre las millors produccions del Teatro Catalá y afirma que l' argument del drama en extrem interessant esta desarrollat ab maestría y dona lloch á escenas culminants que comouhen y cautivan al espectador.

La *Dinastia* publica un interessant article degut á la experta ploma de *El Espanoleto*, ab qual pseudónim firma un conegut escriptor madrilenyo. Després de reconeixere que 'l Sr. Roca pertany á la casta dels Echeagarays que saben dorar vida á l' escena y que posseheix ademés la condició tant estimable com escassa de la sobrietat d' l' expressió, fá un análisis detingut del drama, y diu textualment: «Lo que més l' avalora en son conjunt, es lo humá de la idea, l' interés de l' acció, l' indole simpática dels caracters, lo fondo de prohibit y de noblesa que hi palpita Com á detalls, realsan l' obra la figura que no es més qu' en perfil de Rosa, lo tipo cómich, felicíssim del Manquet, las escenas d' exposició del acte primer, la del teléfono del segon, la dels nuvis y dels dos pares y després de Martí en lo tercer. Alguns de aquets detalls bastarian á donar diploma y titol de excelent autor dramàtic al autor de *Lo Bordet*»

Res hem de afegir nosaltres á lo que consigna la premsa de totas las opinions y matisos, sinó que la obra segueix representantse y cada dia ab més éxit, davant de una numerosa concurrencia.

Avuy disapte 's dona la quarta representació de la mateixa.

VENIU!.. VENIU... QUE SE REMATA!

SEGONA EDICIÓ

Un quadern espléndit, innumerables dibuixos, magníficas láminas al cromo, vintiquatre grans planas, paper de primera.

Los dibuixos van firmats pels reputats artistas Pellicer, Mestres y Moliné.

La part literaria, dirigida per P. K. (J. Roca y Roça), es deguda als reputats escriptors catalans Almirall, Alonso del Real, Arús y Arderiu, F. Bartrina Calvet, C. Gumá, Mestres, A. March, Oller, Rahola, Soler, E. Toda, Ubach y Vinyeta, Vidal y Valenciano y altres coneguts y distingits autors.

Preu DOS ralets.

Se ven en la llibrería Espanyola de Lopez, Rambla de Mitj, 20, principals llibrerías, Kioscos y Corresponsals de LA CAMPANA y La Esquella.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

Com que cada dia s' estrenyen més y més las distancias entre Fransa y Russia, l' Alemania que 's troba entre-mitj, casi no pot bufar.

Afortunadament per ella, l' Inglaterra, l' Austria y la Italia s' han posat d' acort perque 'ls dos enamorats no puga abraçarse.